

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 lipca 2013 roku, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 10 czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 114 oraz art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił A. B. prawa do zmiany stażu pracy oraz przeliczenia podstawy wymiaru. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że w czasie wykonywania zatrudnienia jako pomoc (...) w okresach od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1983 roku, od dnia 1 października 1983 roku do dnia 31 stycznia 1985 roku, od dnia 1 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku, od dnia 1 czerwca 1989 roku do dnia 31 lipca 1990 roku nie była zgłoszona do ubezpieczeń społecznych i składki na ubezpieczenie emerytalno-rentowe nie zostały odprowadzone, zatem brak podstaw do zaliczenia do stażu pracy powyższych okresów. Jednocześnie organ rentowy poinformował ubezpieczoną, że wyrokiem Sądu z dnia 25 lipca 2012 roku przyjęto do wyliczenia podstawy wymiaru 1973 rok zgodnie z angażem tj. 7,5 zł/godz. + 20%, zaś 1974 rok przyjęto wg zaświadczenia Rp-7. Natomiast decyzją z dnia 26 stycznia 2007 roku zgodnie z wyrokiem Sądu z dnia 16 listopada 2006 roku w podstawie wymiaru uwzględniono w okresie od dnia

4 czerwca do dnia 26 lipca 1970 roku kwotę 1.170,00 zł miesięcznie, zaś za okres od dnia 27 lipca 1970 roku do dnia 16 sierpnia 1970 roku i od dnia 2 września 1970 roku do dnia 13 marca 1971 roku kwotę 850,00 zł miesięcznie. Za pozostałe okresy przyjęto wynagrodzenie minimalne. W okresie zatrudnienia w MPK od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 31 lipca 1971 roku przyjęto wynagrodzenie liczone ze stawki godzinowej w wysokości 4,60 zł/godz. natomiast od dnia 1 sierpnia 1971 roku do końca zatrudnienia 5,60 zł/godz.

/decyzja – k. 218 plik III akt ZUS /

W dniu 23 lipca 2013 roku A. B. złożyła odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o ponowne przeliczenie emerytury. W uzasadnieniu wniosła o uwzględnienie przy wyliczeniu wysokości świadczenia zarobków uzyskiwanych w okresie zatrudnienia w Elta (...) w Ł. w okresie od dnia 1 stycznia 1970 roku do dnia 31 marca 1970 roku na stanowisku ślusarza II grupy zaszerogowania ze stawką 4,20 zł/godz., od dnia

4 czerwca 1970 roku do dnia 26 lipca 1970 roku na stanowisku starszego wartownika z wynagrodzeniem ryczałtowym w wysokości 1.179,00 zł, od dnia 27 lipca 1970 roku do dnia 13 marca 1971 roku, na stanowisku starszego wartownika z wynagrodzeniem ryczałtowym w wysokości 850,00 zł z uwzględnieniem deputatu węglowego, który był wypłacany w formie ekwiwalentu pieniężnego, wskazując jako podstawę zbiorowy układ pracy. Ponadto wniosła

o uwzględnienie w wyliczeniu emerytury okresu zatrudnienia w MPK Ł. od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 1 sierpnia 1971 roku ze stawką godzinową 4,60 zł/godz. + prowizja, od dnia 1 sierpnia 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku ze stawką godzinową 5,60 zł/godz. + prowizja wskazując jako podstawę zbiorowy układ pracy lub zarobki B. B., która posiada dokumenty stwierdzające faktyczną wysokość zarobków z tego okresu. Odwołująca wyjaśniła, iż w skład jej wynagrodzenia wchodziła stawka godzinowa, prowizja od inkasa, wskazała, że pracowała 6 dni w tygodniu. Dodatkowo A. B. wniosła o przeliczenie wysokości należnej jej emerytury z okresu zatrudnienia w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w 1974 roku według angażu, wskazującego stawkę 7,50 zł/godz. + 20% dodatku stażowego. Odwołująca podniosła, iż w tym roku organ rentowy przyjął błędną wysokość wynagrodzenia. Ponadto wniosła o uwzględnienie przy wyliczeniu wysokości świadczenia okresów zatrudnienia jako pomoc domowa u N. G., bez ubezpieczenia tj. okresów od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1983 roku, od dnia 1 października 1983 roku do dnia 31 stycznia 1985 roku, od dnia 1 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku, od dnia 1 czerwca 1989 roku do dnia 31 lipca 1990 roku.

/odwołanie - k. 2-4/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 22 sierpnia 2013 roku wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację wskazaną w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k.5/

Pismem z dnia 3 lutego 2014 roku wnioskodawczyni dodatkowo wniosła o uwzględnienie przy wyliczeniu wysokości świadczenia zarobków uzyskiwanych w okresie zatrudnienia w Elta (...) w Ł. w okresie od dnia 1 września 1966 roku do dnia 30 czerwca 1969 roku jako uczeń (...) Szkoły Zawodowej (...). Dodatkowo A. B. wskazała, że dokumenty, na jakie się powołuje nie były znane Sądowi rozstrzygającemu we wcześniejszych sprawach dotyczących wysokości jej świadczenia. Podniosła również, że nie miała wpływu jako pracownik, na brak zgłoszenia jej do ubezpieczeń społecznych przez pracodawcę N. G.. A. B. wskazała, że nie kwestionuje nieuwzględnienia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych okresu urlopu bezpłatnego od dnia 17 sierpnia 1970 roku do dnia 1 września 1970 roku oraz okresu zarejestrowana jako bezrobotna bez prawa do zasiłku od dnia 1 marca 1992 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku oraz od dnia 3 maja 1997 roku do dnia 30 września 1997 roku.

/pismo – k. 17-20/

Na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2014 roku wnioskodawczyni poparła odwołanie precyzując iż w spornym okresie zatrudnienia w MPK Ł. wypłacano jej prowizję od sprzedaży biletów w wysokości 5%, którą otrzymywała wraz z wynagrodzeniem, wskazując, iż kwestionuje decyzję w przedmiocie ustalenia kapitału początkowego. Odnosząc się do okresu zatrudnienia jako pomoc domowa u N. G. wskazała, że wnosi o uwzględnienie go jako okresu nieskładkowego. Pełnomocnik organu rentowego wnosił o odrzucenie odwołania w zakresie przeliczenia emerytury, a w pozostałym zakresie o jego oddalenie.

/stanowisko wnioskodawczyni: 00:01:41 - płyta CD k. 71, informacyjne wyjaśnienia wnioskodawczyni: 00:02:49 - płyta CD k. 71, stanowisko pełnomocnika organu rentowego: 00:01:41 – płyta CD k. 71/

W piśmie procesowym z dnia 2 czerwca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że okres od dnia 1 września 1966 roku do dnia 28 marca 1970 roku (okres nauki zawodu) został zaliczony wnioskodawczyni w wymiarze 3 lat 6 miesięcy i 28 dni jako okres składkowy. W okresie od dnia 4 czerwca 1970 roku do dnia 26 lipca 1970 roku wynagrodzenie ustalone zostało na podstawie angażu, który wskazywał kwotę (1.170,00 zł miesięcznie, zaś za okres od dnia 27 lipca 1970 roku do dnia 13 marca 1971 roku również zgodnie z angażem w wysokości 850,00 zł miesięcznie. Odnosząc się do żądania uwzględnienia wysokości deputatu węglowego organ rentowy podniósł, że ze złożonego układu pracy wynika, że pracownicy otrzymywali deputat bądź ekwiwalent pieniężny, zaś z żadnych dokumentów nie wynika, w jakiej konkretnie kwocie A. B. otrzymywała taki ekwiwalent. Za okres zatrudnienia odwołującej w MPK Ł. od dnia

3 maja 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku w aktach sprawy znajdują się angaże, w których wskazana została stawka godzinowa jaką zakład pracy ustalił dla wnioskodawczyni tj. 4,60 zł/godz. i następnie 5,60 zł/godz. Organ rentowy podniósł, że takie stawki zostały uwzględnione przy ustalaniu wynagrodzenia za poszczególne lata i brak jest podstaw, aby ustalać inne wynagrodzenie na podstawie ogólnego regulaminu przedłożonego przez skarżącą. Ponadto Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że brak jest możliwości doliczenia prowizji od sprzedaży biletów, gdyż z żadnych dokumentów nie wynika ilość sprzedanych biletów. Wskazano także, że za okres od dnia 9 kwietnia 1973 roku do dnia 31 października 1979 roku zgodnie z wyrokiem Sądu z dnia 25 lipca 2012 roku sygn. akt VIII U 1599/12 przyjęto stawkę godzinową 7,50 zł + 20% dodatku. Odnosząc się do zarzutu wnioskodawczyni, co do 1974 roku ustalonego w wysokości 38,62 % wyjaśniono, że wynagrodzenie wnioskodawczyni wyniosło 14.760,00 zł, zaś przeciętne wynagrodzenie w tym roku wynosiło 38.220,00 zł, co dało 38,62 %. Wskazano, że w 1973 roku wnioskodawczyni zarobiła 19.479,20zł (od dnia 1 stycznia 1973 roku do dnia 24 marca 1973 roku stawka 7,55zł - U., od dnia 9 kwietnia 1973 roku do dnia 31 grudnia 1973 roku - 7,50zł + 20% dodatku) zaś przeciętny zarobek za ten rok to 33.576,00 zł co dało 58.02 %.

/pismo – k. 79-79 odwrót/

W piśmie procesowym z dnia 23 września 2014 roku pełnomocnik wnioskodawczyni ustanowiony z urzędu, wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez zobowiązanie organu rentowego do przeliczenia należnej wnioskodawczyni

emerytury przy przyjęciu: - stawki 4,20 zł/godz. w okresie pracy w Elta (...) od dnia 1 stycznia 1970 roku do dnia 31 marca 1970 roku na stanowisku ślusarza, jak również uwzględnienia ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy za okres od dnia 4 czerwca 1970 roku do dnia 26 lipca 1970 roku i od dnia 27 lipca 1970 roku do dnia 13 marca 1971 roku, - stawki 4,60 zł/godz. plus prowizja w okresie pracy w MPK w Ł. od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 1 sierpnia 1971 roku i stawki 5,60 zł/godz. plus prowizja w okresie od dnia 1 sierpnia 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku, - stawki 7,50 zł/godz. plus 20 % dodatku za 1974 rok pracy w (...) w Ł., - z uwzględnieniem okresu pracy jako pomoc domowa u N. G. od dnia

1 kwietnia 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1983 roku, od dnia 1 października 1983 roku do dnia 31 stycznia 1985 roku, od dnia 1 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku, od dnia 1 czerwca 1989 roku do dnia 31 lipca 1990 roku. Ponadto pełnomocnik wnioskodawczynie wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczynie z urzędu, jednocześnie oświadczając, iż nie zostały one uiszczone ani w całości, ani w części.

/pismo – k. 100/

W piśmie procesowym z dnia 13 października 2014 roku pełnomocnik wnioskodawczynie, ustanowiony z urzędu, wniósł o zmianę wysokości podstawy kapitału początkowego i ustalenie kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku w wysokości wynikającej ze zmienionego wskaźnika podstawy wymiaru kapitału początkowego, zmianę zaskarżonej decyzji poprzez zobowiązanie organu rentowego do przeliczenia należnej wnioskodawczynie emerytury przy przyjęciu: - stawki 4,20 zł/godz. w okresie pracy w Elta (...) od dnia 1 stycznia 1970 roku do dnia 31 marca 1970 roku na stanowisku ślusarza, jak i uwzględnienia ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy we wskazanym okresie przy przyjęciu 46 godzinnego tygodnia pracy, - stawki 4,60 zł/godz. plus prowizja od sprzedaży biletów w wysokości 5% w okresie pracy w MPK w Ł. od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 1 sierpnia 1971 roku i stawki 5,60 zł/godz. plus prowizja od sprzedaży biletów w wysokości 5% w okresie od dnia 1 sierpnia 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku z uwzględnieniem wypłacanego ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy we wskazanym okresie oraz przy przyjęciu 46 godzinnego tygodnia pracy, - stawki 7,50 zł/godz. plus 20 % dodatku za 1974 rok pracy w (...) w Ł., czyli 9,00 zł za godzinę, co wynika z angażu znajdującego się w aktach osobowych wnioskodawczynie, przy przyjęciu obowiązującego wówczas 46 godzinnego tygodnia pracy oraz z uwzględnieniem okresu pracy jako pomoc domowa u N. G. od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1983 roku, od dnia

1 października 1983 roku do dnia 31 stycznia 1985 roku, od dnia 1 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku, od dnia 1 czerwca 1989 roku do dnia 31 lipca 1990 roku, przy przyjęciu miesięcznego wynagrodzenia netto w wysokości ówczesnego przeciętnego wynagrodzenia krajowego, które wnioskodawczynie otrzymywała w/w okresie, co wynika z zeznań wnioskodawczynie oraz przesłuchanych świadków. Ponadto pełnomocnik skarżącej wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczynie z urzędu, jednocześnie oświadczając, iż nie zostały one uiszczone ani w całości, ani w części.

/pismo – k. 111-112/

Na rozprawie w dniu 10 grudnia 2014 roku pełnomocnik wnioskodawczynie ustanowiony z urzędu poparł odwołanie i stanowisko zaprezentowane w ostatnim piśmie procesowym, z tym, że zmodyfikował roszczenie, co do okresu zatrudnienia w MPK w Ł., wskazując, że wnosi o przyjęcie 200 godzinnego miesiąca pracy w miejsce 46 godzinnego tygodnia pracy. Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania.

/stanowisko pełnomocnika wnioskodawczynie i pełnomocnika organu rentowego – k. 115/

Na rozprawie w dniu 13 lipca 2015 roku pełnomocnik wnioskodawczynie ustanowiony z urzędu poparł odwołanie precyzując, iż wnosi o ponowne wyliczenie wynagrodzenia za 1974 rok, wskazując iż, według wyliczeń ubezpieczonej wysokość wskazana w dokumencie Rp-7 jest błędna. Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc, że w sprawie o sygn. VIII U 1599/12 Sąd prawomocnie rozstrzygnął kwestie wysokości zarobków wnioskodawczynie za 1974 roku, opierając je na zaświadczeniu Rp-7. Wnioskodawczynie od orzeczenia wydanego w tej sprawie nie złożyła apelacji.

/stanowisko pełnomocnika wnioskodawczyni i pełnomocnika organu rentowego – k. 188-189/

W piśmie procesowym z dnia 25 stycznia 2016 roku pełnomocnik wnioskodawczyni, ustanowiony z urzędu, wniósł o zmianę wysokości podstawy kapitału początkowego i ustalenie kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku w wysokości wynikającej ze zmienionego wskaźnika podstawy wymiaru kapitału początkowego, zmianę zaskarżonej decyzji poprzez zobowiązanie organu rentowego do przeliczenia należnej wnioskodawczyni emerytury przy przyjęciu:

- stawki 4,20 zł/godz. w okresie pracy w Elta (...) od dnia

1 lipca 1969 roku do dnia 14 września 1969 roku, stawki 4,60 zł/godz. w okresie od dnia

15 września 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku (przy przyjęciu 46 godzinnego tygodnia pracy), jak również uwzględnienia ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy we wskazanym okresie tj. kwoty 250,00 zł za 1969 rok oraz kwoty 137,50 zł za 1970 rok;

- stawki 4,60 zł/godz. plus prowizja od sprzedaży biletów w wysokości 5% w okresie pracy w MPK w Ł. od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 1 sierpnia 1971 roku i stawki 5,60 zł/godz. plus prowizja od sprzedaży biletów w wysokości 5% w okresie od dnia 1 sierpnia 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku z uwzględnieniem wypłacanego ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy we wskazanym okresie tj. kwoty 293,33 zł za 1971 rok i kwoty 256,67 zł za 1972 roku oraz przy przyjęciu 46 godzinnego tygodnia pracy; - stawki 7,50 zł/godz. plus

20 % dodatku za 1974 rok pracy w (...) w Ł., czyli 9,00 zł za godzinę, co wynika z angażu znajdującego się w aktach osobowych wnioskodawczyni tj. w łącznej kwocie 21.024,00 zł oraz z uwzględnieniem okresu pracy jako pomoc domowa u N. G. od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1983 roku, od dnia 1 października 1983 roku do dnia 31 stycznia 1985 roku, od dnia 1 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku, od dnia 1 czerwca 1989 roku do dnia 31 lipca 1990 roku, przy przyjęciu miesięcznego wynagrodzenia netto w wysokości ówczesnego przeciętnego wynagrodzenia krajowego, które wnioskodawczyni otrzymywała w w/w okresie, co wynika z zeznań wnioskodawczyni oraz przesłuchanych świadków. Ponadto pełnomocnik skarżącej wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu w czterokrotnej wysokości, jednocześnie oświadczając, iż nie zostały one uiszczone ani w całości, ani w części.

/pismo – k. 222/

W piśmie procesowym z dnia 7 marca 2016 roku wnioskodawczyni wniosła o zmianę wysokości podstawy kapitału początkowego i ustalenie kapitału początkowego na dzień

1 stycznia 1999 roku w wysokości wynikającej ze zmienionego wskaźnika podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz zobowiązanie organu rentowego o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem rocznych podwyżek emerytur za okres od uzyskania prawa do emerytury w wieku 55 lat tj. od dnia 1 września 2006 roku przy przyjęciu: - stawki 4,20 zł/godz. w okresie pracy w Elta (...) od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 14 września 1969 roku, stawki 4,60 zł/godz. w okresie od dnia 15 września 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku (przy przyjęciu 46 godzinnego tygodnia pracy), jak również uwzględnienia ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy we wskazanym okresie tj. kwoty 250,00 zł za 1969 rok oraz kwoty 137,50 zł za 1970 rok; - stawki 4,60 zł/godz. plus prowizja od sprzedaży biletów w wysokości 5% wynagrodzenia w okresie pracy w MPK w Ł. od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 1 sierpnia 1971 roku i stawki 5,60 zł/godz. plus prowizja od sprzedaży biletów w wysokości 5% wynagrodzenia w okresie od dnia 1 sierpnia 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku z uwzględnieniem wypłacanego ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy we wskazanym okresie tj. kwoty 293,33 zł za 1971 rok i kwoty 256,67 zł za 1972 roku oraz przy przyjęciu 46 godzinnego tygodnia pracy, jednocześnie wskazała, że pracowała 6 dni w tygodniu, jeśli praca wypadła w dzień wolny od pracy to otrzymywała wynagrodzenie za pierwsze

2 godziny 50%, a za następnie 100%, ponadto wniosła o uwzględnienie premii w wysokości 40% miesięcznie, z tym, że w listopadzie 1971 roku w wysokości 20 %, z uwagi na ukaranie

i przyznanie premii w wysokości 20% oraz w styczniu 1972 roku w wysokości 5 %, z uwagi na ukaranie i przyznanie premii w wysokości 5%, a także z uwzględnieniem dodatku stażowego w wysokości 5% w okresie od dnia 1 lipca 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku;

- stawki 7,50 zł/godz. plus 20 % dodatku za 1974 rok pracy w (...) w Ł., czyli 9,00 zł za godzinę, co wynika z angażu znajdującego się w aktach osobowych wnioskodawczyni tj. w łącznej kwocie 21.024,00 zł oraz z uwzględnieniem

okresu pracy jako pomoc domowa u N. G. od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1983 roku, od dnia 1 października 1983 roku do dnia 31 stycznia 1985 roku, od dnia 1 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku, od dnia 1 czerwca 1989 roku do dnia 31 lipca 1990 roku, przy przyjęciu miesięcznego wynagrodzenia netto w wysokości ówczesnego przeciętnego wynagrodzenia krajowego, które wnioskodawczyni otrzymywała w/w okresie, co wynika z zeznań wnioskodawczyni oraz przesłuchanych świadków.

/pismo – k. 244-247/

Na rozprawie w dniu 7 marca 2016 roku pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu, oświadczając, iż nie zostały one uiszczone ani w całości, ani w części. Pełnomocnik wskazał, iż podtrzymuje stanowisko wnioskodawczyni wyrażone w złożonym przez nią piśmie procesowym. Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania.

/stanowisko pełnomocnika wnioskodawczyni: 00:00:57 – płyta CD k. 250, stanowisko pełnomocnika organu rentowego: 00:12:21 – płyta CD k. 250/

W piśmie procesowym z dnia 8 kwietnia 2016 roku pełnomocnik wnioskodawczyni powtórzył stanowisko wyrażone przez skarżącą w piśmie procesowym z dnia 7 marca 2016 roku. Dodatkowo wskazał, że nie zgadza się z obliczeniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego również w wariantcie V przyjętym przez ZUS jako najkorzystniejszy. Podniesiono, że przyjęte za lata 1971 – 1974 zarobki, a w konsekwencji stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia proporcjonalnie do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu w poszczególnych latach został znacznie zaniżony.

/pismo – k. 254-254 odwrót/

Na rozprawie w dniu 18 maja 2016 roku pełnomocnik wnioskodawczyni poparł odwołanie i wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu w wysokości 150% stawki minimalnej, oświadczając, iż nie zostały one uiszczone ani w całości, ani w części. Pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał, iż nie kwestionuje hipotetycznych wyliczeń organu rentowego pod względem rachunkowym, natomiast wnosi o uwzględnienie dodatkowych wynagrodzeń i okresów wskazywanych w ostatnim piśmie procesowym. Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania.

/stanowisko pełnomocnika wnioskodawczyni: 00:00:52, stanowisko pełnomocnika organu rentowego: 00:12:21 – płyta CD k. 263/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni A. B. urodziła się w dniu (...).

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 13 stycznia 2006 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ustalił A. B. kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku. Podstawa wymiaru kapitału początkowego wyniosła 444,77 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 36,43%. Przyjęto okresy składkowe w wymiarze 22 lat, 7 miesięcy i 19 dni, tj. 271 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 11 miesięcy i 11 dni, tj. 11 miesięcy. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniósł 84.458,99 zł.

/decyzja k. 7-7 odwrót plik II akt ZUS/

W dniu 14 lipca 2006 roku A. B. wniosła o przyznanie prawa do emerytury.

/wniosek – k. 1-3 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 8 sierpnia 2006 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał wnioskodawczyni emeryturę od dnia 8 lipca 2006 roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego, obliczając postawę wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat tj. 1974 - 2005, wybranych z całego okresu ubezpieczenia, co dało wskaźnik 44,91%.

/decyzja- k.103 plik II akt ZUS/

Wyrokiem z dnia 16 listopada 2006 roku w sprawie z odwołania A. B. od powyższej decyzji, toczącej się pod sygn. akt VIII U 2262/06 Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że przy obliczeniu wysokości emerytury A. B. należy przyjąć, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowiły następujące kwoty: w okresie od 1 lipca 1969 roku do 28 marca 1970 roku, od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku, od dnia 10 sierpnia 1972 roku do dnia 24 marca 1973 roku oraz od dnia 9 kwietnia 1973 roku do dnia 31 grudnia 1973 roku miesięczne najniższe wynagrodzenie przewidziane dla pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy w jednostkach gospodarki uspołecznionej, w okresie od dnia 4 czerwca 1970 roku do dnia 26 lipca 1970 roku – miesięcznie 1.170,00 zł, w okresie od dnia 27 lipca 1970 roku do dnia 16 sierpnia 1970 dnia i od dnia 2 września 1970 roku do dnia 13 marca 1971 roku – miesięcznie 850,00 zł, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu w/w orzeczenia wskazał, że przy obliczaniu wysokości emerytury wnioskodawczyni należy przyjąć, że w okresach od 1 lipca 1969 roku do 28 marca 1970 roku, od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku, od dnia 10 sierpnia 1972 roku do dnia 24 marca 1973 roku oraz od dnia 9 kwietnia 1973 roku do dnia 31 grudnia 1973 roku podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne ubezpieczonej stanowiło najniższe miesięczne wynagrodzenie w jednostkach gospodarki uspołecznionej, chociaż należy domniemywać, że rzeczywiste wynagrodzenie wnioskodawczyni było zapewne wyższe, ale tego faktu w sposób pewny i konkretny, co do wysokości wnioskodawczyni nie udowodniła. Natomiast za okres od 4 czerwca 1970 roku do dnia 13 marca 1971 roku zachowały się angaże, które pozwoliły precyzyjnie określić wysokość wynagrodzenia zasadniczego wnioskodawczyni.

/wyrok Sąd Okręgowy w Łodzi z dn.16.11.2006 r. z uzasadnieniem – k. 31-31, k. 33-34 odwrót akt o sygn. VIII U 2262/06/

Decyzją 26 stycznia 2007 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 16 listopada 2006 roku, przeliczył emeryturę A. B. od dnia 8 lipca 2006 roku tj. od daty określonej w wyroku. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 46,83%. Przyjęto okresy składkowe w wymiarze 28 lat, 9 miesięcy, tj. 345 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy tj. 27 miesięcy.

/decyzja k. 153-154 odwrót plik II akt ZUS/

W dniu 18 lipca 2011 roku A. B. wniosła o przyznanie jej prawa do emerytury z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego.

/wniosek k 1-4 plik III akt ZUS/

Decyzją z dnia 4 sierpnia 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ponownie ustalił A. B. kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku. Podstawa wymiaru kapitału początkowego wyniosła 508,99 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 41,69 %. Przyjęto okresy

składkowe w wymiarze 22 lat, 7 miesięcy i 4 dni, tj. 271 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 11 miesięcy i 11 dni, tj. 11 miesięcy. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniósł 88.486,42 zł.

/decyzja k. 31-34 plik III akt ZUS/

Decyzją ostateczną z dnia 27 października 2011 roku organ rentowy przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury z tytułu wieku od dnia 8 lipca 2011 roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji składek zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Po korekcie składek na koncie, kwota skorygowanej składki zewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 21.113,69 zł. Po korekcie wysokości składek na koncie wysokość emerytury wyniosła $(21.113,69 + 239.805,75) / 251,50 = 1.037,45$ zł.

/decyzja – k. 63-66 plik III akt ZUS/

W dniu 3 listopada 2011 roku A. B. wniosła o ponowne ustalenie kapitału początkowego załączając do wniosku angaże ze wskazanymi stawkami godzinowymi.

/wniosek - k. 69-74 plik III akt ZUS/

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2012 roku w sprawie z odwołania A. B. od decyzji z dnia 27 października 2011 roku, toczącej się pod sygn. akt VIII U 2214/11 Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie.

/wyrok Sąd Okręgowy w Łodzi z dn. 17.01.2012 r. – k. 23 akt o sygn. VIII U 2214/11/

W dniu 18 stycznia 2012 roku A. B. złożyła kolejny wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego.

/wniosek k. 81-82 plik III akt ZUS/

Decyzją z dnia 15 marca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział

w Ł. ustalił A. B. kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku. Podstawa wymiaru kapitału początkowego wyniosła 691,15 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1970 roku do 31 grudnia 1979 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 56,61 %. Przyjęto okresy składkowe

w wymiarze 22 lat, 7 miesięcy i 4 dni, tj. 271 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 11 miesięcy i 11 dni, tj. 11 miesięcy. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniósł 99.906,18 zł.

/decyzja k. 89-92 plik III akt ZUS/

Decyzją ostateczną z dnia 16 marca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury z tytułu wieku od dnia 8 lipca 2011 roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji składek zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Po korekcie składek na koncie wnioskodawczyni, kwota skorygowanej składki zewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 22.079,01 zł. Po korekcie kapitału początkowego oraz wysokości składek na koncie wysokość emerytury wyniosła $(22.079,01 \text{ zł} + 270.754,26 \text{ zł}) / 251,50 = 1.164,35$ zł.

/decyzja – k. 95-98 plik III akt ZUS/

Wyrokiem z dnia 25 lipca 2012 roku w sprawie z odwołania A. B. od decyzji z dnia 15 marca 2012 roku, toczącej się pod sygn. akt VIII U 1599/12 Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję, w ten sposób, że do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjął podstawę wymiaru składek z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od dnia 1 stycznia 1970 roku do dnia 31 grudnia 1979 roku, z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynoszącego 60,04 % i ustalił wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 102.531,22 zł, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu w/w orzeczenia wskazał, że oprócz niespornych kwot wynagrodzeń skarżącej wykazanych złożonymi do akt zaświadczeniami, drukami (...), należy uwzględnić w odniesieniu do niebudzącego żadnych wątpliwości zatrudnienia wnioskodawczyni w okresie od dnia 3 maja 1971 roku do dnia

29 lipca 1972 roku w MPK w Ł., w okresie od dnia 10 sierpnia 1972 roku do dnia

24 marca 1973 roku w Zakładach (...) w Ł. oraz w okresie od dnia

9 kwietnia 1973 roku do dnia 31 października 1979 roku w Spółdzielczym Przedsiębiorstwie (...) w Ł., kwoty wynagrodzenia wyliczone ze stawek godzinowych wskazanych w angażach. Ponadto Sąd przyjął również do wyliczenia 20% dodatek wskazany w angażu z dnia 9 kwietnia 1973 roku ze Spółdzielczego Przedsiębiorstwa (...) w Ł. za 1973 rok.

/wyrok Sąd Okręgowy w Łodzi z dn. 25.07.2012 r. z uzasadnieniem – k. 36, 38-47 akt o sygn. VIII U 1599/12/

W okresie od dnia 1 września 1966 roku do dnia 28 marca 1970 roku oraz od dnia

4 czerwca 1970 roku do dnia 13 marca 1971 roku A. B. była zatrudniona w Fabryce (...) w Ł.. W okresie od dnia

1 września 1966 roku do dnia 30 czerwca 1969 roku wnioskodawczyni była zatrudniona na podstawie umowy o praktyczną naukę zawodu. W okresie tym przez 3 dni w tygodniu odbywała praktyki w zakładzie pracy, a przez kolejne 3 dni uczęszczała na zajęcia szkolne. A. B. otrzymywała wynagrodzenie za pracę, brak jest informacji co do jego wysokości.

/świadczenie pracy z dn. 8.04.1970 r. – k. 1C, świadectwo pracy z dn. 13.03.1971 r. – k. 3C akt osobowych w kopercie k. 48, zeznania wnioskodawczyni: 00:04:16 – płyta CD k. 90, 00:22:10 – płyta CD k. 110, w zw. z 00:21:24 – płyta CD k.263/

Poczynając od dnia 1 lipca 1969 roku wnioskodawczyni została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku stażystki w Wydziale Powłok Ochronnych na czas nieograniczony w ciągłości po (...) Szkole Zawodowej z wynagrodzeniem wg II grupy.

/umowa z dn. 1.07.1969 r. – 4B akt osobowych w kopercie k. 48/

Wnioskodawczyni wniosła o przeniesienie jej z dniówki na akord z dniem 15 września 1969 roku, na co pracodawca wyraził zgodę. Wnioskodawczyni otrzymała angaż na stanowisko malarza ręcznego – stażysty – praca w akordzie, z II grupą uposażenia.

/podanie z dn. 12.09.1969 r. – k. 7B, angaż z dn. 19.09.1969 r. – k. 8B - akt osobowych w kopercie k. 48/

Począwszy od dnia 1 grudnia 1969 roku A. B. powierzono stanowisko tłoczarza – stażysty w wydziale mechanicznym z wynagrodzeniem płatnym w sposób i na warunkach przewidzianych w Układzie Zbiorowym Pracy w P. Maszynowym wg II grupy po przyuczeniu praca w akordzie.

/umowa z dn. 1.12.1969 r. – 12B akt osobowych w kopercie k. 48/

W okresie zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł. od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku, zgodnie z załącznikiem nr 4a Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Metalowego wnioskodawczyni jako pracownikowi samotnemu, nieprowadzącemu własnego gospodarstwa domowego niezależnie od wyposażenia mieszkania, w którym zamieszkuje

przysługiwał ekwiwalent pieniężny w wysokości 1 tony węgla, wynoszący w 1969 roku - 250,00 zł oraz w 1970 roku - 137,50 zł. Wnioskodawczyni zamieszkiwała wówczas z rodzicami, w mieszkaniu w bloku, mającym centralne ogrzewanie.

/wyciąg z UZP dla (...) Metalowego – koperta k. 74, opinia biegłego ds. rachunkowości – k. 124-128, zeznania wnioskodawczyni: 00:02:49 – płyta CD k. 71 w zw. z 00:21:24 – płyta CD k.263/

Zgodnie z załącznikiem nr 2a Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Metalowego stawka za godzinę pracy robotników dniówkowych i dniówkowo premiowych posiadających II grupę zaszerogowania minimalnie wynosiła 3,40 zł/godz. i maksymalnie 4,20 zł/godz. (pkt IA poz. 1); stawka za godzinę pracy robotników akordowych posiadających II grupę zaszerogowania minimalnie wynosiła 3,60 zł/godz. i maksymalnie 4,60 zł/godz.

/wyciąg z UZP dla (...) Metalowego – koperta k. 74, opinia biegłego ds. rachunkowości – k. 124-128/

Następnie od dnia 4 czerwca 1970 roku A. B. ponownie została zatrudniona w Fabryce (...) w Ł. na stanowisku wartownika z wynagrodzeniem ryczałtowym miesięcznym w wysokości 1.170,00 zł, płatnym w sposób i na warunkach przewidzianych w Układzie Zbiorowym Pracy w P. Maszynowym.

/umowa z dn. 5.06.1970 r. – 12B akt osobowych w kopercie k. 48/

Z dniem 27 lipca 1970 roku wnioskodawczyni powierzono stanowisko starszego wartownika i przyznano uposażenie ryczałtowane w wysokości 850,00 zł miesięcznie (załącznik nr 6 do Układu Zbiorowego Pracy).

/pismo z dn. 30.06.1970 r. – k. 25B, angaż z dn. 8.08.1970 r. – k. 26B - akt osobowych w kopercie k. 48/

W okresie od dnia 17 sierpnia 1970 roku do dnia 1 września 1970 roku skarżąca korzystała z urlopu bezpłatnego.

/karta urlopową z dn. 12.08.1970 r. – k. 28B - akt osobowych w kopercie k. 48/

A. B. odmówiła przyjęcia zmienionych warunków pracy i płacy i z dniem 13 marca 1971 roku ustalił jej stosunek pracy.

/karta obiegowa zmian w stosunku pracy z dn. 13.03.1971 r. – k. 32B akt osobowych w kopercie k. 48/

Wnioskodawczyni w okresie od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku była zatrudniona w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku konduktora.

/świadczenie pracy z dn. 30.12.1986 r. – k. 30 akt osobowych w kopercie k. 40/

W okresie od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 31 lipca 1971 roku otrzymywała wynagrodzenie liczone ze stawki godzinowej w wysokości 4,60 zł/godz. + premia prowizyjna od inkasa.

/umowa o pracę z dn. 3.05.1971 r. – k. 16, karta zmian w stosunku pracy pracownika – k. 17, angaż z dn. 29.07.1971 r. – k. 28 - akt osobowych w kopercie k. 40/

Poczynając od 1 sierpnia 1971 roku do końca zatrudnienia odwołująca się miała określone wynagrodzenie stawką godzinową 5,60 zł/godz.

/karta zmian w stosunku pracy pracownika – k. 29, angaż z dn. 29.07.1971 r. – k. 28 - akt osobowych w kopercie k. 40/

Wnioskodawczyni otrzymywała oprócz wynagrodzenia prowizję od sprzedaży biletów. Brak jest danych, co do ilości sprzedawanych przez A. B. biletów.

/zeznania wnioskodawczynie – k. 189 w zw. z 00:21:24 – płyta CD k.263, pismo MPK – k.119/

W trakcie zatrudnienia wnioskodawczynie została ukarana za naruszenie regulaminu pracy: - z dniem 12 listopada 1971 roku poprzez zmniejszenie premii w wysokości 20 % zgodnie z obowiązującym regulaminem premiowania oraz - z dniem 6 stycznia 1972 roku poprzez zmniejszenie premii w wysokości 5 % zgodnie z obowiązującym regulaminem premiowania.

/decyzje o ukaraniu – k. 20-21 akt osobowych w kopercie k. 40/

W całym okresie zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. wnioskodawczynie zgodnie z Układem Zbiorowym Pracy dla pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej, jako pracownikowi samotnemu nieprowadzącemu własnego gospodarstwa domowego zamieszkującemu pomieszczenia ogrzewane centralnie przysługiwał ekwiwalent pieniężny w wysokości 800 kg węgla, wynoszący w 1971 roku – 293,33 zł oraz w 1972 roku – 256,67 zł. Wnioskodawczynie zamieszkiwała wówczas z rodzicami, w mieszkaniu w bloku, mającym centralne ogrzewanie.

/wyciąg z UZP dla pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej – koperta k. 74, opinia biegłego ds. rachunkowości – k. 124-128, zeznania wnioskodawczynie: 00:02:49 – płyta CD k. 71 w zw. z 00:21:24 – płyta CD k.263/

Zgodnie z obowiązującym w okresie zatrudnienia wnioskodawczynie w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. - Układem Zbiorowym Pracy dla pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej – pracownikom zatrudnionym w przedsiębiorstwach (zakładach) komunikacji miejskiej przysługiwały za długoletnią i nieprzerwaną pracę dodatki za wysługę lat do miesięcznego wynagrodzenia w następującej wysokości:

- po 5 latach pracy 5% wynagrodzenia,
- po 10 latach pracy 10% wynagrodzenia,
- po 15 latach pracy 15% wynagrodzenia,
- po 20 latach pracy 20% wynagrodzenia.

Za podstawę do obliczenia dodatku za wysługę lat przyjmowano łącznie wynagrodzenie pracownika za dany okres obrachunkowy z wyjątkiem:

- premii za oszczędność paliw stałych i płynnych,
- premii za oszczędność ogumienia,
- premii za przebiegi międzynaaprawcze,
- wartości deputatu węglowego,
- wypłat z bezosobowego funduszu pracy.

Ponadto zgodnie z w/w/UZP (II część pkt.B, ppkt.2a) na liniach, na których obowiązuje normalna taryfa miejska, konduktor otrzymywał poza wynagrodzeniem zasadniczym prowizję od wpływów za sprzedane bilety w wysokości: - do 5 % w trakcji tramwajowej, - do 4% w trakcji trolejbusowej i autobusowej.

/wyciąg z UZP dla pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej – k. 29, koperta k. 74/

W okresie od dnia 9 kwietnia 1973 roku do dnia 31 października 1979 roku odwołująca się była zatrudniona w Spółdzielczym Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku starszego magazyniera. Wynagrodzenie wnioskodawczym było określone w umowie z dnia 9 kwietnia 1973 roku w następujący sposób: stawka godzinowa 7,50 zł/godz. + 20% dodatku, tj. łącznie 9,00 zł/godz.

/umowa o pracę z dn. 9.04.1973 r. - akta osobowe w kopercie k. 43/

Za okres od 1 stycznia 1974 roku do końca zatrudnienia skarżąca udowodniła wysokość swoich zarobków złożonym zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

/zaświadczenie Rp 7 - akta osobowe w kopercie k. 43/

W okresach od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1983 roku, od dnia 1 października 1983 roku do dnia 31 stycznia 1985 roku, od dnia 1 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku, od dnia 1 czerwca 1989 roku do dnia 31 lipca 1990 roku wnioskodawczyni pomagała N. G. w prowadzeniu domu, tj. sprzątała, gotowała, robiła zakupy, pomagała w opiece nad wnuczką, a później również nad jej chorą córką.

/zeznania świadka I. B.: 00:30:22, 00:38:21 – płyta CD k. 71, zeznania świadka J. G. (1): 00:40:51 – płyta CD k. 71, zeznania wnioskodawczyni: 00:02:49, 00:50:50 – płyta CD k. 71 w zw. z 00:21:24 – płyta CD k.263 /

Przy uwzględnieniu dotychczas przyjętych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wynagrodzeń A. B. oraz przy przyjęciu, że wnioskodawczyni z tytułu zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł. w okresie od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 14 września 1969 roku otrzymywała wynagrodzenie w minimalnej wysokości wynikającej z II grupy zaszerogowania robotników godzinowych tj. 3,40 zł, w okresie od dnia 15 września 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku otrzymywała wynagrodzenie w minimalnej wysokości wynikającej z II grupy zaszerogowania robotników akordowych tj. 3,60 zł, przy 46 godzinnym tygodniu pracy, kwot ekwiwalentu za deputat węglowy tj. w 1969 roku - 250,00 zł, w 1970 roku - 137,50 zł oraz że z tytułu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. wypłacono jej ekwiwalent za deputat węglowy w kwotach: 1971 roku – 293,33 zł, w 1972 roku – 256,67 zł, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z kolejnych 10 najkorzystniejszych lat wynosi **62,11 %**, natomiast wysokość kapitału początkowego na dzień 31 grudnia 1998 roku wynosi 104.115,44 zł.

/hipotetyczne wyliczenie kapitału początkowego ZUS (wariant II) – k. 196, hipotetyczne wyliczenie wwpw ZUS (wariant II) – k. 200 -201, opinia biegłego ds. rachunkowości – k. 124-128/

Wysokość podstawy wymiaru składek oraz jej wskaźnik w poszczególnych latach przyjęty do kapitału początkowego obliczonego z kolejnych 10 najkorzystniejszych lat wynosi za:

1. 1970 rok - 8.156,73 złotych, wskaźnik - 36,50 %,
2. 1971 rok - 10.582,19 złotych, wskaźnik - 40,80 %,
3. 1972 rok - 14.747,57 złotych, wskaźnik - 48,98 %,
4. 1973 rok - 19.479,20 złotych, wskaźnik - 58,02 %,
5. 1974 rok - 14.760,00 złotych, wskaźnik - 38,62 %,
6. 1975 rok - 26.800,00 złotych, wskaźnik - 57,07 %,
7. 1976 rok - 53.700,00 złotych, wskaźnik - 104,53 %,
8. 1977 rok - 59.074,00 złotych, wskaźnik - 107,11 %,
9. 1978 rok - 39.060,00 złotych, wskaźnik - 66,61 %,

10. 1979 rok - 33.495,00 złotych, wskaźnik - 62,88 %,

/hipotetyczne wyliczenie wwpw ZUS (wariant II) – k. 200 -201/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w postaci m.in. dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych, akt osobowych ze spornych okresów zatrudnienia, Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Metalowego, Układu Zbiorowym Pracy dla pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej, opinii biegłego z zakresu rachunkowości M. K., niekwestionowanego przez strony pod względem rachunkowym hipotetycznego wyliczenia organu rentowego wysokości wskaźnika podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz jego wartości, w oparciu o osobowe źródła dowodowe w postaci zeznań świadków I. B. i J. G. (1), a częściowo jedynie w oparciu o zeznania wnioskodawczynie.

Zeznań skarżącej Sąd nie uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim zeznawała ona, że nie otrzymywała wynagrodzenia w systemie akordowym w trakcie zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł., albowiem są one całkowicie sprzeczne z angażami z tego okresu zatrudnienia oraz własnoręcznie sporządzonym przez nią podaniem, w którym zwracała się o taką formę wynagradzania pracy przez pracodawcę. Ponadto Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom odwołującej w zakresie w jakim wskazywała, że w w/w zakładzie otrzymywała w okresie spornym wynagrodzenie w maksymalnej stawce godzinowej dla II kategorii zaszeregowania, określonej w Układzie Zbiorowym Pracy dla przemysłu metalowego. Jej zeznania w tym zakresie nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej z tego okresu, wnioskodawczynie nie udowodniła tych okoliczności także innymi środkami dowodowymi, np. dowodem z zeznań świadków. Sąd nie dał również wiary twierdzeniom wnioskodawczynie, co do tego, iż przez cały okres zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. przysługiwała jej premia miesięczna w wysokości 40%. Wskazać należy, że ani w umowie o pracę, ani też w późniejszych angażach brak jest informacji, nie tylko co do wartości takiej premii, ale także, co do przyznania A. B. takiego składnika wynagrodzenia. Co prawda z treści decyzji o ukaraniu wynika, że obniżenie premii było formą kary za naruszenie regulaminu pracy w wysokości 5 % i 20 % zgodnie z obowiązującym regulaminem premiowania, jednak na podstawie tych dokumentów nie można ustalić wartości tego składnika. Wnioskodawczynie nie przedłożyła regulaminu premiowania obowiązującego w spornym okresie, ani też nie złożyła żadnych wniosków dowodowych na okoliczność otrzymywania premii w wysokości 40%. Sąd nie neguje, że wysokość wynagrodzeń wypłacanych wnioskodawczynie w spornych okresach była wyższa od ustalonych w oparciu o stawkę godzinową, z uwzględnieniem deputatu węglowego, brak jest jednak możliwości precyzyjnego ustalenia konkretnych kwot zarobków, jakie wnioskodawczynie uzyskiwała w spornych okresach wyłącznie w oparciu o twierdzenia strony. Ponadto Sąd odmówił wiary zeznaniom wnioskodawczynie, w których wskazywała, że w okresie zatrudnienia jako pomoc domowa u N. G. otrzymywała wynagrodzenie w wysokości średniej krajowej z tego okresu. Wnioskodawczynie w toku sądowego postępowania odwoławczego nie przedłożyła żadnych dokumentów płacowych ze spornych okresów, ani dokumentów potwierdzających jej czas pracy, nie wskazała również świadków, którzy potwierdziliby faktyczną wysokość otrzymywanych przez nią zarobków. Sąd nie kwestionuje, że odwołująca w spornych okresach świadczyła pomoc N. G. związaną z prowadzeniem domu, jednakże nie można ustalić wyłączenie na podstawie zeznań ubezpieczonej i świadków kwot wynagrodzeń, nadto brak jest podstaw do przyjęcia, że zatrudnienie to, było wykonywane w oparciu o umowę o pracę lub inną umowę, a od wynagrodzeń tych odprowadzane były składki na ubezpieczenia społeczne.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie wnioskodawczynie częściowo zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 748, ze zm.) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną

przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Zgodnie z treścią art. 174 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Natomiast zgodnie z ust. 2 tego przepisu przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 w/w przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Według ust. 3b w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2013 roku (w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 21 czerwca 2013 roku o zmianie ustawy

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu.

Natomiast w myśl ust. 7 analizowanego przepisu do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w

II kwartale kalendarzowym 1998 roku. Ustęp 8 powyższego przepisu stanowi, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego

i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Zgodnie natomiast z treścią ust. 8 przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku, według wskazanego w nim wzoru.

Z kolei w myśl art. 15 ust. 1 powyższej ustawy podstawę wymiaru emerytury

i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok,

w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Natomiast stosownie do brzmienia ust. 2a tego samego przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Z kolei na podstawie ust. 6 omawianego przepisu na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne

i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Jak stanowi art. 15 ust. 4 w/w ustawy w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1. oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
2. oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
3. oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
4. mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%, jednakże przy ponownym przeliczeniu wysokości emerytury należy mieć na względzie, iż zgodnie z art. 111 ust. 2 ustawy uwzględnia się kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Zgodnie z art. 16 cytowanej ustawy przy ustalaniu kolejnych dziesięciu lat kalendarzowych – przyjmuje się lata kalendarzowe następujące bezpośrednio po sobie, chociażby ubezpieczony w niektórych z tych lat przez okres roku lub w okresie krótszym niż rok nie pozostawał w ubezpieczeniu.

W związku z treścią zacytowanych przepisów można stwierdzić, iż kwota kapitału początkowego zależy od długości udowodnionych okresów składkowych i nieskładkowych przebytych przed 1 stycznia 1999 rokiem, podstawy wymiaru oraz współczynnika proporcjonalnego do wieku ubezpieczonego, który służy do obliczenia tzw. części socjalnej.

W myśl art. 24 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184. Wiek emerytalny dla kobiet urodzonych w okresie: do dnia 31 grudnia 1952 roku wynosi co najmniej 60 lat (ust. 1a pkt 1).

Podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 według art. 25. ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Emerytura, ustalana według zreformowanych zasad dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi, w jakim ubezpieczony przechodzi na emeryturę (art. 26 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Emerytura na tzw. starych zasadach wyliczana jest wyłącznie tym osobom urodzonym po 31 grudnia 1948 roku, które mają prawo do wcześniejszej emerytury (np. na podstawie art. 88 ustawy Karta Nauczyciela). Zgodnie zaś z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

Zgodnie z art. 183 wspomnianej ustawy osobom, które osiągną wiek emerytalny w latach 2009-2013 przysługuje prawo do tzw. emerytury mieszanej, ustalana w odpowiedniej (stosownie do roku, w którym osiągnięty został wiek emerytalny) części emerytury obliczonej według dotychczasowych zasad (art. 53) i części obliczonej według zreformowanych zasad (art. 25-26). W myśl art. 183 ust 1 i ust. 5 emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 roku, z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2013, wynosi:

1) 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz

2) 80 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

Stosownie do art. 116 ust. 5 powyższej ustawy do wniosku o emeryturę lub rentę powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo i wysokości tego świadczenia, co oznacza, że ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2001 roku II UK 297/00).

Przytoczone zasady postępowania – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 roku sygn. III UZP 2/03 (OSNP 2003/14/338) - tak przy ustalaniu prawa do świadczenia, jak i jego przeliczaniu, pozwalają na ogólną uwagę, iż zamiarem ustawodawcy było umożliwienie ubezpieczonym dokonanie wyboru, w ramach prawa, najkorzystniejszego z ich punktu widzenia okresu, z którego podstawa wymiaru składek ubezpieczeniowych, będzie stanowić podstawę wymiaru świadczenia.

Zgodnie z § 21 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i (Dz. U. Nr 237 poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie, którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana tu regulacja, wyrażona także w poprzednio obowiązującym Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10 poz. 49 ze zm.) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak, aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak m. in. SN w wyroku z 25.07.1997r. - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324 a także SA w Warszawie wyrok z dnia 4.03.1997r. - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7 SA w Rzeszowie z dnia 27.06.1995 - III Aur 177/95, OSA 1996/10/32, czy SA w Białymstoku III Aur 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Należy podkreślić, iż Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe.

Dlatego, w niniejszej sprawie Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dokumentacji związanej ze spornymi okresami pracy wnioskodawczyni, zeznania wnioskodawczyni i zeznania świadków oraz dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu księgowości na okoliczność wysokości ekwiwalentu za deputat węglowy

otrzymywanego przez odwołującą w okresie zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł. od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku i w okresie zatrudnienia w MPK w Ł. od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku oraz na okoliczność wysokości wynagrodzenia wnioskodawczynie w okresie zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł. od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku według stawek minimalnych i maksymalnych wynikających z tabel zaszeregowania stanowiących załącznik 2a do Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Metalowego.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości specjalne. Oznacza to, że dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje wtedy, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczające poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawczynie zażądała ostatecznie uwzględnienia do ustalenia wysokości podstawy kapitału początkowego oraz do przeliczenia jej emerytury:

- stawki 4,20 zł/godz. (czyli maksymalnej wysokości stawki dla II grupy zaszeregowania robotników dniówkowych i dniówkowo- premiowych) w okresie pracy w Elta (...) od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 14 września 1969 roku, stawki 4,60 zł/godz. (czyli maksymalnej wysokości stawki dla II grupy zaszeregowania robotników akordowych) w okresie od dnia 15 września 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku (przy przyjęciu 46 godzinnego tygodnia pracy), jak również uwzględnienia ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy we wskazanym okresie tj. kwoty 250,00 zł za 1969 rok oraz kwoty 137,50 zł za 1970 rok;

- stawki 4,60 zł/godz. plus prowizja od sprzedaży biletów w wysokości 5% wynagrodzenia w okresie pracy w MPK w Ł. od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 1 sierpnia 1971 roku i stawki 5,60 zł/godz. plus prowizja od sprzedaży biletów w wysokości 5% wynagrodzenia w okresie od dnia 1 sierpnia 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku z uwzględnieniem wypłacanego ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy we wskazanym okresie tj. kwoty 293,33 zł za 1971 rok i kwoty 256,67 zł za 1972 roku oraz przy przyjęciu 46 godzinnego tygodnia pracy, jednocześnie wskazała, że pracowała 6 dni w tygodniu, jeśli praca wypadła w dzień wolny od pracy to otrzymywała wynagrodzenie za pierwsze 2 godziny 50%, a za następnie 100%, ponadto wniosła o uwzględnienie premii w wysokości 40% miesięcznie, z tym, że w listopadzie 1971 roku w wysokości 20 %, z uwagi na ukaranie i przyznanie premii w wysokości 20% oraz w styczniu 1972 roku w wysokości 5 %, z uwagi na ukaranie i przyznanie premii w wysokości 5%, a także z uwzględnieniem dodatku stażowego w wysokości 5% w okresie od dnia 1 lipca 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku;

- stawki 7,50 zł/godz. plus 20 % dodatku za 1974 rok pracy w (...) w Ł., czyli 9,00 zł za godzinę, co wynika z angażu znajdującego się w aktach osobowych wnioskodawczynie tj. w łącznej kwocie 21.024,00 zł oraz

- uwzględnienia okresu pracy jako pomoc domowa u N. G. od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1983 roku, od dnia 1 października 1983 roku do dnia 31 stycznia 1985 roku, od dnia 1 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku, od dnia 1 czerwca 1989 roku do dnia 31 lipca 1990 roku.

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, oprócz niespornych kwot wynagrodzenia wnioskodawczynie należy uwzględnić, w odniesieniu do niebudzącego żadnych wątpliwości zatrudnienia wnioskodawczynie na cały etat w spornych okresach kwoty wynagrodzenia wyliczonego w oparciu o stawkę godzinową, tj. iloczynu stawki godzinowej i 46 godzinnego tygodnia pracy w okresie zatrudnienia w Elta (...): od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 14 września 1969 roku – 3,40 zł jako stawki minimalnej wynikającej dla II kategorii zaszeregowania – tabela płac dla robotników dniówkowych UZP dla przemysłu metalowego i od dnia 15 września 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku – 3,60 zł jako stawki minimalnej wynikającej dla II kategorii zaszeregowania – tabela płac dla robotników akordowych. UZP dla przemysłu metalowego. Po pierwsze wskazać należy, że wbrew twierdzeniom wnioskodawczynie brak jest w sprawie jakichkolwiek dowodów na to, że wnioskodawczynie otrzymywała wynagrodzenie w w/w okresie w maksymalnej stawce godzinowej dla II kategorii zaszeregowania (która wynika z angażu załączonych do akt osobowych). Wnioskodawczynie nie przedstawiła na tą okoliczność żadnych wniosków

dowodowych, same jej twierdzenie nie są w ocenie Sądu wystarczającym dowodem w sprawie. Po drugie należy zauważyć, że wnioskodawczyni pomimo początkowego kwestionowania okoliczności związanych ze zmianą od dnia 15 września 1969 roku zasad wynagradzania - na akordowe, ostatecznie sama sprecyzowała, że domaga się od tej daty uwzględnienia w wyliczeniu emerytury – jej wynagrodzenia dla II kategorii zaszerogowania dla robotników akordowych. Zmiana zasad wynagradzania wynika wprost z dokumentacji osobowej wnioskodawczyni z tego okresu zatrudnienia, tj. z angaży oraz podania, w którym zwracała się o taką formę wynagradzania pracy przez pracodawcę.

Mając powyższe na uwadze słusznym jest, w ocenie Sądu ustalenie wysokości wynagrodzenia wnioskodawczyni w okresie zatrudnienia w Elta (...): od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 14 września 1969 roku – w oparciu o stawkę minimalną - 3,40 zł dla II kategorii zaszerogowania – tabela płac dla robotników dniówkowych UZP dla przemysłu metalowego. Natomiast w późniejszym okresie po zmianie angaży na „praca w akordzie, z II grupą uposażenia”, tj. od dnia 15 września 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku – w oparciu o stawkę minimalną - 3,60 zł dla II kategorii zaszerogowania – tabela płac dla robotników akordowych. UZP dla przemysłu metalowego.

Ponadto zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy pozwala na uwzględnienie przy wyliczaniu świadczenia należnego wnioskodawczyni ekwiwalentu za deputat węglowy, który wnioskodawczyni otrzymywała w okresie zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł. oraz w MPK w Ł.. Powyższe wynika nie tylko z zeznań wnioskodawczyni, ale także z załączonych do akt : UZP dla pracowników przemysłu metalowego i UZP dla pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej obowiązujących w okresach zatrudnienia skarżącej. Oba UZP wyraźnie wskazywały, zarówno zasady przyznania tego dodatku pieniężnego jak i jego wysokość. Wnioskodawczyni w tych okresach mieszkała z rodzicami w mieszkaniu, mającym centralne ogrzewanie. Zatem miała ona prawo w okresie zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł. od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia

28 marca 1970 roku - jako pracownik samotny nieprowadzący własnego gospodarstwa domowego niezależnie od wyposażenia mieszkania, do ekwiwalentu pieniężnego w wysokości 1 tony węgla – zgodnie z opinią biegłego wynoszący w 1969 roku - 250,00 zł oraz w 1970 roku - 137,50 zł. Miała także prawo w okresie zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku jako pracownik samotny nieprowadzący własnego gospodarstwa domowego zamieszkujący pomieszczenia ogrzewane centralnie do ekwiwalentu pieniężnego w wysokości 800 kg węgla, który wynosił – zgodnie z opinią biegłego w 1971 roku – 293,33 zł oraz w 1972 roku – 256,67 zł.

W ocenie Sądu brak jest natomiast podstaw do uwzględnienia przy wyliczaniu świadczenia pozostałych składników wynagrodzeń żądanych przez wnioskodawczynię z okresu zatrudnienia w MPK w Ł., tj. premii, dodatku stażowego, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe i prowizji od sprzedaży biletów. Wnioskodawczyni nie wykazała bowiem w jakiej wysokości otrzymywała te składniki wynagrodzenia. Odnośnie żądania uwzględnienia premii wskazać należy, że skarżąca na dowód otrzymywania premii regulaminowych przedstawiła tylko dwa pisma pracodawcy, z których wynika, że obniżono jej premię, co było formą kary za naruszenie regulaminu pracy „w wysokości 5 % i 20 % zgodnie z obowiązującym regulaminem premiowania”. W ocenie Sądu brak jest jednak jakichkolwiek dowodów pozwalających na ustalenie rzeczywistej wysokości premii wnioskodawczyni – nie tylko w miesiącach, w których – zgodnie z powołanymi pismami obniżono jej premię, ale również w pozostałym okresie. Brak jest bowiem dokumentów określających sposób wyliczanie tej premii, jej wysokość – chociażby zatem wskazanego w pismach regulaminu premiowania. Zatem nie sposób przyjąć jedynie na podstawie zeznań wnioskodawczyni, że premia była wypłacona w wysokości 40%.

Brak jest także podstaw do uwzględnienia w wyliczeniu świadczenia wynagrodzenia wnioskodawczyni za pracę w godzinach nadliczbowych, bowiem skarżąca nie przedłożyła żadnych dowodów na potwierdzenie otrzymywania tego składnika wynagrodzenia. W dokumentacji osobowej ze spornego okresu zatrudnienia brak jest natomiast takiej dokumentacji jak karty pracy, karty wynagrodzeń, które pozwoliłyby na ustalenia, czy wykonywała pracę ponad normy czasu pracy i w jakim zakresie.

Nie znajduje również uzasadnienia żądanie skarżącej uwzględnienia przy wyliczeniach dodatku stażowego i prowizji od sprzedaży. W ocenie Sądu, załączony do akt sprawy UZP dla pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach

(zakładach) gospodarki komunalnej nie pozwala na ustalenie w sposób niebudzący wątpliwości - wysokości tych składników wynagrodzenia. Prowizja została bowiem określona w wysokości : - do 5 % w trakcji tramwajowej od wpływów za sprzedane bilety. Ustalenie jej wysokości jest więc niemożliwe, z uwagi na brak danych, co do ilości sprzedanych biletów i uzyskanych ze sprzedaży kwot. Nadto brak jest także dowodu co do sposobu wyliczania dodatku stażowego pracowników MPK, tj. jakie konkretnie składniki była brane pod uwagę przy jego obliczaniu oraz zasad ich wypłaty, tj. czy przysługiwał po 5 latach ogólnego stażu pracy, czy też okresu zatrudnienia w tym konkretnym zakładzie.

Sąd nie uwzględnił nadto żądania odwołującej przyjęcia stawki 7,50 zł/godz. z 20 % dodatkiem za 1974 rok pracy w (...) w Ł., gdyż jej zarobki za lata 1974-1979 zostały potwierdzone stosownym zaświadczeniem Rp-7. Wnioskodawczyni nigdy nie kwestionowała wysokości wynagrodzenia wynikającego z powyższego zaświadczenia, nie żądała wydania nowego dokumentu, potwierdzającego wysokość jej dochodu z tego okresu. Co więcej w postępowaniu w sprawie o sygn. akt VIII U1599/12 wносиła o przyjęcie takiej stawki za okres zatrudnienia w tym zakładzie od dnia 9 kwietnia 1973 roku do dnia

31 grudnia 1973 roku, a za pozostały okres- wynagrodzenia wynikającego z zaświadczenia Rp-7, co też w w/w postępowaniu Sąd uczynił.

Sąd mając na uwadze ustalony stan faktyczny oraz powyższe rozważania uznał, że spełnione zostały podstawy do tego, aby wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wnioskodawczyni wyliczyć przy przyjęciu, że z tytułu zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł. w okresie od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 14 września 1969 roku A. B. otrzymywała wynagrodzenie w minimalnej wysokości wynikającej z II grupy zaszeregowania robotników godzinowych tj. 3,40 zł, w okresie od dnia 15 września 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku otrzymywała wynagrodzenie w minimalnej wysokości wynikającej z II grupy zaszeregowania robotników akordowych tj. 3,60 zł, przy 46 godzinnym tygodniu pracy, ekwiwalent za deputat węglowy w 1969 roku – w kwocie 250,00 zł, w 1970 roku – w kwocie 137,50 zł oraz że z tytułu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. wypłacono jej ekwiwalent za deputat węglowy w kwotach: 1971 roku – 293,33 zł, w 1972 roku – 256,67 zł,.

W ocenie Sądu takie wyliczenia pozwolą ustalić przynajmniej taką wysokość wynagrodzenia, jaką ubezpieczona niewątpliwie otrzymywała. Formułując takie stanowisko należy mieć na względzie powszechnie znane trudności w dokumentowaniu zarówno wysokości wynagrodzenia, ale też niejednokrotnie samego zatrudnienia w latach odległych od daty wniosku, związane z brakiem dokumentów (te podlegały bowiem niszczeniu po upływie określonego czasu), czy wręcz z likwidacją zakładów pracy.

Stosownie do treści art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W postępowaniu sądowym ubezpieczony może korzystać z wszelkich środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty, w szczególności z dowodów z dokumentów oraz z przesłuchania świadków (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP 11/1998, poz. 342).

Nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Wskazać należy, iż nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku w sprawie o sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76). Podobnie, w wyroku z dnia 7 października 1998 roku w sprawie o sygn. akt II UKN 244/98 (OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662), Sąd Najwyższy stwierdził nawet, że od dnia 1 lipca 1996 roku nastąpiło zniesienie zasady odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego, także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Podobny pogląd zaprezentował Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 marca 2006 roku, zapadłego w sprawie o sygnaturze akt III AUa 1096/05, wskazując, iż ujemne konsekwencje związane z trudnościami w dokumentowaniu wysokości wynagrodzeń z lat odległych nie powinny obciążać wyłącznie ubezpieczonych, jednakże nie można również odpowiedzialności za taki stan rzeczy przenosić wyłącznie na Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Ustawowym wymogiem jest bowiem wykazanie przez ubezpieczonego konkretnych kwot otrzymanych przez niego zarobków, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub ubezpieczenie społeczne, przy czym nie może istnieć tu żaden stan niepewności co do wysokości.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, a określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały wyznaczone pomiędzy pracodawcą i konkretnym pracownikiem. Uśrednione obliczenie, oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników, nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy, dlatego nie może stanowić podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawczyni (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 12.08.2013 r. III AUa 459/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19.12.2012 r. III AUa 1009/12). Tak więc nie jest również możliwe uwzględnienie przy obliczeniu emerytury wnioskodawczyni zarobków B. B., zatrudnionej w MPK w Ł..

W niniejszej sprawie istotnym jest wskazanie, że kwestia wysokości wynagrodzenia wnioskodawczyni za sporne okresy zatrudnienia była już przedmiotem prawomocnego rozstrzygnięcia w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 listopada 2006 roku w sprawie VIII U 2262/06, który zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że przy obliczeniu wysokości emerytury A. B. należy przyjąć, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowiły następujące kwoty: w okresie od

1 lipca 1969 roku do 28 marca 1970 roku, od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku, od dnia 10 sierpnia 1972 roku do dnia 24 marca 1973 roku oraz od dnia 9 kwietnia 1973 roku do dnia 31 grudnia 1973 roku miesięczne najniższe wynagrodzenie przewidziane dla pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy w jednostkach gospodarki uspołecznionej, w okresie od dnia 4 czerwca 1970 roku do dnia 26 lipca 1970 roku – miesięcznie 1.170,00 zł, w okresie od dnia 27 lipca 1970 roku do dnia 16 sierpnia 1970 dnia i od dnia 2 września 1970 roku do dnia 13 marca 1971 roku – miesięcznie 850,00 zł, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie. Nadto prawomocnym wyrokiem z dnia 25 lipca 2012 roku w sprawie z odwołania A. B. od decyzji z dnia 15 marca 2012 roku, toczącej się pod sygn. akt VIII U 1599/12 Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję, w ten sposób, że do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjął podstawę wymiaru składek z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od dnia 1 stycznia 1970 roku do dnia 31 grudnia 1979 roku, z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynoszącego 60,04 % i ustalił wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 102.531,22 zł, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie. Sąd Okręgowy uznał, że należy uwzględnić w okresie od dnia 3 maja 1971 roku do dnia

29 lipca 1972 roku w MPK w Ł., w okresie od dnia 10 sierpnia 1972 roku do dnia

24 marca 1973 roku w Zakładach (...) w Ł. oraz w okresie od dnia

9 kwietnia 1973 roku do dnia 31 października 1979 roku w Spółdzielczym Przedsiębiorstwie (...) w Ł., kwoty wynagrodzenia wyliczone ze stawek godzinowych wskazanych w angażach. Ponadto Sąd przyjął również do wyliczenia 20% dodatek wskazany w angażu z dnia 9 kwietnia 1973 roku ze Spółdzielczego Przedsiębiorstwa (...) w Ł. za 1973 roku.

Należy jednak podkreślić, że wydanie wyżej wymienionych prawomocnych wyroków, nie wyłączało możliwości merytorycznego prowadzenia postępowania w sprawie niniejszej. Wydanie bowiem przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu, wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania, uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu, a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

(por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 lutego 2007 roku, I UK 266/06, OSNP 2008/5-6/79).

Podsumowując wskazać należy, że wnioskodawczyni nie udowodniła w toku postępowania rzeczywistej wysokości otrzymywanego w spornym okresie: wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, premii, prowizji od sprzedaży biletów, dodatku stażowego. Reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie złożyła żadnych wniosków dowodowych, np. z dokumentów, czy z zeznań świadków, które pozwoliłyby ustalić realną wysokość jej wynagrodzenia. Załączone Układy Zbiorowe Pracy w sposób ogólny regulowały zasady przyznawania tych składników wynagradzania i ich wysokość, bez możliwości ich wyliczenia w sposób pewny i niebudzący wątpliwości. Sąd uznał zatem za bezzasadny wniosek pełnomocnika wnioskodawczyni o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność wysokości tych składników wynagrodzeń.

Ostatecznie wskazać także należy, że brak jest podstaw prawnych do uwzględnienia żądania skarżącej zaliczenia okresu pracy jako pomoc domowa u N. G. od dnia

1 kwietnia 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1983 roku, od dnia 1 października 1983 roku do dnia 31 stycznia 1985 roku, od dnia 1 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku, od dnia 1 czerwca 1989 roku do dnia 31 lipca 1990 roku, przy przyjęciu miesięcznego wynagrodzenia netto w wysokości ówczesnego przeciętnego wynagrodzenia krajowego. Zdaniem Sądu Okręgowego wnioskodawczyni nie wykazała w niniejszym postępowaniu, że łączył ją z N. G. stosunek pracy, czy też inny stosunek prawny stanowiący tytuł do objęcia ją ubezpieczeniem społecznym.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt.1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za okresy składkowe uważa się również przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r. następujące okresy, za które została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne: zatrudnienia po ukończeniu 15 lat życia: na obszarze Państwa Polskiego - w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy, jeżeli w tych okresach pracownik pobierał wynagrodzenie lub zasiłki z ubezpieczenia społecznego: chorobowy, macierzyński lub opiekuńczy albo rentę chorobową.

Przy czym zaznaczyć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż dla uznania okresu zatrudnienia wykonywanego przed wejściem w życie ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za okres składkowy w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 2 tej ustawy, nie jest wymagane wykazanie przez osobę ubiegającą się o emeryturę lub rentę opłacania przez pracodawcę składek na pracownicze ubezpieczenie społeczne.

Sąd Najwyższy w wyroku z 6 kwietnia 2007 r. w sprawie II UK. 185/06 wskazał, że jeżeli fakt pozostawania w zatrudnieniu został udowodniony, okres tego zatrudnienia jest okresem składkowym nawet w przypadku, gdy pracodawca nie zgłosił pracownika do ubezpieczenia.

W ocenie Sądu odwołująca nie wykazała, iż we wskazanym przez nią okresie pozostawała w zatrudnieniu – w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego etatu.

O uznaniu stosunku łączącego strony za stosunek pracy rozstrzygają przepisy prawa pracy.

Zgodnie z treścią art. 22 § 1 kp przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę,

a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Do cech pojęciowych pracy stanowiącej przedmiot zobowiązania pracownika

w ramach stosunku pracy należą osobiste i odpłatne jej wykonywanie w warunkach podporządkowania. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 r. III AUa 433/2005, Wspólnota (...)).

Obowiązkiem pracodawcy wynikającym z nawiązania stosunku pracy jest wypłacanie pracownikowi wynagrodzenia za pracę. Stosunek pracy jest zatem dobrowolnym stosunkiem prawnym o charakterze zobowiązaniowym, zachodzącym między dwoma podmiotami, z których jeden, zwany pracownikiem, obowiązany jest świadczyć osobiście i w sposób ciągły, powtarzający się, na rzecz i pod kierownictwem drugiego podmiotu, zwanego pracodawcą, pracę określonego rodzaju oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca zatrudniać pracownika za wynagrodzeniem.

Zdaniem Sądu postępowanie dowodowe nie wykazało, że wnioskodawczyni wykonywała pracę na rzecz N. G. w ramach stosunku pracy. Z ustaleń Sądu wynika, że w spornym okresie wnioskodawczyni pomagała N. G. w prowadzeniu domu, tj. sprzątała, gotowała, robiła zakupy, pomagała w opiece nad wnuczkiem, a później również nad jej chorą córką. Z zeznań zgłoszonych świadków I. B. i J. G. (2) nie wynika, czy czynności te musiała wykonywać osobiście i w sposób ciągły, powtarzający się, na rzecz i pod kierownictwem N. G., a więc w warunkach podporządkowania. Przede wszystkim nie wynika także, że były wykonywane one odpłatnie i w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego etatu. Zgłoszeni świadkowie bywali w domu N. G. często, ale nie codziennie i nie potrafili wskazać dokładnych godzin, w jakich odwołująca wykonywała te czynności. Świadczenie nie potrafili także w sposób precyzyjny podać w jakim konkretnie okresie A. B. wykonywała te czynności. Oprócz twierdzeń wnioskodawczyni, brak jest w niniejszej sprawie jakichkolwiek dowodów na to, że wnioskodawczyni pozostawała w zatrudnieniu dokładnie we wskazanym przez nią okresie, za co otrzymywała wynagrodzenie oraz że pracę świadczyła w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego etatu. Nadto należy zauważyć, że w załączonym do wniosku o emeryturę z dnia 25 kwietnia 1996 roku – kwestionariuszu dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych wnioskodawczyni wskazała, że w okresie od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 4 lutego 1985 roku miała przerwę w zatrudnieniu, co niewątpliwie pozostaje w oczywistej sprzeczności z jej obecnymi twierdzeniami o wykonywaniu w tym okresie zatrudnienia na rzecz N. G..

Podsumowując, z poczynionych rozważań wynika, że zasadnym było przyjęcie, że wnioskodawczyni z tytułu zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł. w okresie od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 14 września 1969 roku otrzymywała wynagrodzenie w minimalnej wysokości wynikającej z II grupy zaszeregowania robotników godzinowych tj. 3,40 zł/godz., w okresie od dnia 15 września 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku otrzymywała wynagrodzenie w minimalnej wysokości wynikającej z II grupy zaszeregowania robotników akordowych tj. 3,60 zł/godz., przy 46 godzinnym tygodniu pracy, kwot ekwiwalentu za deputat węglowy tj. w 1969 roku - 250,00 zł, w 1970 roku - 137,50 zł oraz że z tytułu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. wypłacono jej ekwiwalent za deputat węglowy w kwotach: 1971 roku – 293,33 zł, w 1972 roku – 256,67 zł. Przy takim założeniu najkorzystniejszy okazał się wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z kolejnych 10 lat (1970-1979), który wyniósł **62,11 %** i jest wyższy od ostatnio zastosowanego.

Wnioskodawczyni złożyła wniosek o dokonanie przeliczenia emerytury w dniu 10 czerwca 2013 roku, zatem przeliczenie wysokości emerytury w myśl przepisu art. 129 ustawy emerytalnej, mogło nastąpić najwcześniej z pierwszym dniem miesiąca, w którym nastąpiło złożenie wniosku, tj. od dnia 1 czerwca 2013 roku.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 i § 1 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w punkcie 1 wyroku, a w pozostałym zakresie odwołanie wnioskodawczyni oddalił jako niezasadne, o czym orzekł w punkcie 2 sentencji.

Natomiast na podstawie § 11 ust. 2 (w brzmieniu obowiązującym do spraw wszczętych do dnia 31 lipca 2015 roku) w zw. z § 2 ust. 2 i 3 oraz § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. 2013 rok, poz. 490), Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić z funduszu Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz pełnomocnika wnioskodawczyni ustanowionego z urzędu kwotę 110,70 zł - tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (150 % stawki minimalnej - z VAT). Poza tym Sąd miał na uwadze treść § 22 obowiązującego od dnia 1 stycznia 2016

roku rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U z 2015 r, poz. 1805), zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS, wypożyczając akta rentowe oraz pełnomocnikowi wnioskodawczyni.